

UNIVERSUL LITERAR

ANUNCIURI

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
ABONAMENTELE SE FAC
NUMAI PE UN AN

COLABORATORII ACESTUI NUMAR
Ioan Dragu, Leontin Hiescu, D. Iov, Aneta Dimitrie
Ioan Scăinaru

LINIA PE PAG. 7 și 8
BANI 20

NAȘTEREA DOMNULUI NOSTRU ISUS CHRISTOS

curi?", o întrebă mama ei apropiindu-se și o mângiie.

-- „Ba da!” răspuse Lenuța, cu voce și un zîmbet forțat.

-- „Dar, atunci de ce ai lacrimi în ochi, copila mea? Ce-ți lipsește?” zise mama îngrijată.

Mica Lenuța, nu îndrăznea să spue cauza mîhnirii sale.

-- „Draga mea copilă, nu fii mîhnită. Mai bine privește aci. Ai văzut această carte cu figuri? Uite ce frumoasă e!” îi zise tatăl ei, mîngiind obrajii-i înfierbîntați de supărare.

„Aceasta-i cartea pe care o doreai tu acum patru săptămîni!” continuă tatăl. Cîrmile din zînd cartea, începură să sece. Le pînă, nu trecu mult și sosi și Anul Nou!

Lenuța tot mai avea speranță că Ioana se va întoarce. Cînd însă zări pe o străină în locul ei, Lenuța nu se mai putu stăpîni și ochii ei se umplură de lacrimi, inima ei nu mai putea păstra taina și sub condițiunea de a mărturisi, ea destăinui taina, surloarei sale Marioara.

Marioara privind-o cu ochii ei mari și albaștri îi zise:

-- „Dar de ce dragă surioară, nu mărturisești și mamei, poate să Ioana va veni înapoi!”

Lenuța nu răspuse nimic.

Un an întreg trecu de atunci! Un an trist, plin de amărăciuni; Crăciun trist: sosește pentru ei! În camera de odinioară nu mai strălucește frumosul pom de Crăciun. Ce pustiu! Ce liniște e acum în casa. Ce tăcere! Numai dormitorul copiilor este luminat de aceeași lampă cu aceeași lumină palidă.

În pat stă biata Marioara, cuprinsă de friguri grele, ochii ei sunt stinși. Tatăl și mama stau trîști la căpătîiul ei vărsînd lacrimi. Lenuța vedea cum umbra moartei cuprinde pe biata surioara sa. Clopotele din turnul bisericii anunțau nașterea Mîntuitorului.

-- „O! mamă, eite luminării!” septi Marioara.

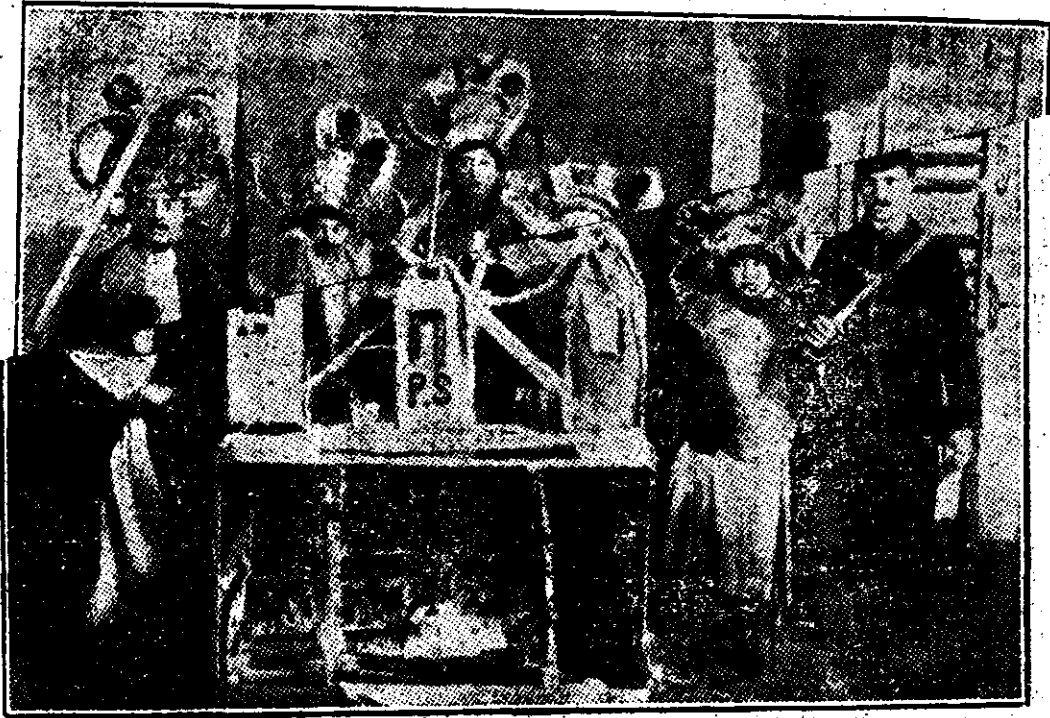
„O! pomul de Crăciun! Isus, Mîntuitorul! El însuși aprinde luminările și iată-l că vine aproape, de tot aproape. Lenuța mărturisește, atunci El o să-ți aprindă și ție pomul de Crăciun! Zi o dată! Lenuța! Ioana de ce să suferi!”

Mama se uita mirată la Lenuța, repede însă își întoarse privirea spre Marioara care trăgea să moară. Marioara întinse brațele ca și cum ar voi să apuce ceva, îndată și le trase înapoi, aruncă privirea în sus și după cîteva respirații puternice... închise ochii și muri.

A doua zi de Crăciun, biata Lenuța amărîtă și plîngînd sta îngenunchiată lângă coșciugul surioarei sale. Firește, că acum, după ce buzele ei mărturisiră taina părinților, inima ei era mai sprintenă, mai ușurată, cu toate astea amintirea celor două ajunuri de Crăciun, cei doi ani trîști pentru ea, o făceau nespuse să suferi.

Doizeci de ani trecură de atunci! Iarăși sosi Crăciunul. Mi-

Vieleimul

De sărbători

*Ce trist clipește printre astre
Luceafărul din răsărit
Zămbind eroilor din castre
În ceas de patimi răscolit!*

*Zămbești tu oare omenirii,
Nazarinean sublim și sfânt,
Privind cum florile iubirii
Le scutură al vrajbei vânt!*

*Noi azi te prăznuim cu jale
Dar cu nădejdea toată 'n noi
Ca 'n semnul sfânt al crucei tale
Vom ști și noi să fim eroi.*

*Și ne gândim la frați ce 'ndreaptă
Spre frați al urei foc nebun...
Au și-ei copiii micuți ce-asteaptă
Un dar adus de Moș Crăciun!...*

*Cum vor fi așteptând ei oare
Crăciunul-acestor zile trist
Copii celui care moare
În ziua nașterii lui Crist?*

*Popoarelor ce se închină
Dumnezeescului profet
O, zi-le: „Face-se lumină!”
Sublime fu din Nazaret.*

*Și-atunci isvoarele 'nvrîjdirii
Șor pierde iarăși printre stînci
Vrăjind-o apele iubirii
Clopotitoare și adînci...*

*Iar nouă semnul voiei tale
Arală-ni-l pe cerul sfânt
Să ne 'mplînim și noi o cale:
Un rost mai bun pe-acest pămînt!...*

Leontin Iliescu

litica Lenuța de odinioară, acum stă alături de soțul ei, iar mica Marioară se învîrtește împrejurul pomului de Crăciun, întinzînd brațele.

Lenuța ajunsese o femeie vrednică și fericită, totuși în ochii ei mai zărești tristetea de odinioară, cînd privește pomul de Crăciun. Cele două ajunuri de Crăciun... amintirea lor... două ajunuri de Crăciun triste!

După ce fură stinse luminările pomului și după ce mica Marioara adormi în leagănul ei, Lenuța luă pe soțul ei de braț și urmată de servitoare care ducea în mînă un coș mare, eștră cu pași repezi în stradă.

-- „Aci o să aili multe, Costică, zise ea către soțul ei, cu un zîmbet dureros, intrînd într-o căsuță joasă. Era o colibă joasă, luminată de o lampă mică, tristă

ca și locuința, în mijlocul colibei era o înăsuță împrejurul căreia mai mulți copilași tăcuți și gînditori aproape, sorbeau alene dintr-o strachină mare cu ciorbă. La o parte mama lor palidă și slabă și cu bunica lor, plîngeau tăcuți privind la ei. Din cînd în cînd, tăcerea dureroasă a acestei colibe era întreruptă de cite un oftat, nespuse de dureros, al mamei.

Coliba se umplu de zgomot cînd intră Lenuța.

-- „Duceți-vă deocamdată, cu toții afară!” zise Lenuța veselă copiilor.

După cîteva timp, copiii intrară curioși. Coliba săracăcioasă, acum era luminată de un pom de Crăciun, bogat încărcat. O mulțime de daruri erau întinse pe masă: Haine de iarnă, cozonaci, mere, nuci, carne frită și... o frumoasă păpușă roșie.

Ioana, bunica și copiii rămaseseră încremeniți de bucurie.

-- „O stăpînă, cit ești de mi-loasă și bună!” zise Ioana, izbucnind în hohote de plîns.

-- „Mi-loasă și bună? Liniștește-te, Ioană! Ai uitat cum ți-am amărît inima ta la un ajun de Crăciun acum mulți ani?”

„Moș Crăciun cu barba albă

„A sosit și pe la noi

„Să ne aducă și nouă daruri”.

Așa răsuna acum în colibă. Bietii copilași, veseli acum, au uitat și foamea și frigul. Cîntau ca niște îngeruși. Ce fericire pe ei, pe mama și bunica lor! Cel mai mic zise:

-- „Mamă, de ce a plecat așa repede, moș Crăciun? Nu ne-a uitat nici pe noi? De ce a plecat, mam'mare, Moș Crăciun, vreau să-i sărut barba albă!”

Mama și bunica l'au strîns în brațe și plîngînd de bucurie, l'au sărutat.

-- „Asta a fost un ajun de Crăciun plin de fericire pentru noi ca și pentru ei”, zise Lenuța soțului ei, întorcîndu-se acasă.

Od. H. A.

ma s'a măritat cu papa, mătușa Verocica cu Paul Andreici. Bine, papa și Paul Andreici — fie — cu ăștia tot poți mărita: amândoi au lănișoare de aur, haine frumoase, ghete todeauna văzute; dar să te măriți cu birjarul acela scârbos, cu nasul roșu și cu cizme de iuf... Pfu! Și de ce ține doica să se mărite, biata Pelagia?"

După ce plecă mosafirul din bucătărie, Pelagia veni în odaie ca să directice. Emoția încă nu-i treuse. Obrajii îi erau roșii și părea speriată. Deabia atingea cu mătura dușumelele și în fiecare ungher mătura de cinci... Zăbovi mult în odaia pofță să te mama. Deci împărțească cuiva singur... ei, să-și ușureze inima.

"A plecat!" mormăi dânsa văzând că mama nu începea vorba.

"In orice vaz e un om bun", zise mama fără să-și ridice ochii. "E un bărbat dintre cei sfoși, așezați!"

"Nu-l iau, conită, Doamne ferește!" strigă brusc Pelagia roșind ca un rac. "Doamne ferește, nu-l iau!"

"Ja nu mai face mofturi și nu fi copil! Acesta-i un pas mare în viață și trebuie să-l cumpănești bine, dar să tipii așa alandala n'are nici un rost... Îți place?"

"— „Vai de mine, conită, cum se poate să vă gândiți la așa ceva!" zise Pelagia rușinată. „Vorbiți așa parcă... Doamne ferește..."

"Ar trebui să spună că nu-i place!" se gândi Grișa.

"— „Cum te mai fandosești... Îți place?"

"— „E bătrân, conită, vai de mine! Ha, ha!"

"Mai născocoște multe!" strigă doica mâniașă din odaia de alături. "N'are încă nici patruzeci de ani. Și de ce adică îți trebuie unul tânăr? Cine se mai uită la nutra omului? Ia-l și gata!"

"— „Nu-l iau, Doamne ferește!" scrâșni Pelagia.

"Ești uricioasă rău! Da ce dracul de bărbat vrei tu? Alta în locul tău ar cădea în genunchi de bucurie, — și tu o ții într'una: nu-l iau! Vrei să te tragă și să te împingi mereu cu d'alde postăși și profesori? Vine la Grișa un profesor, conită, după care ț se scurg ochii. O, nerușinata!"

"— „Ai mai văzut vreodată pe Danilo ăsta?" întrebă doamna pe Pelagia.

"Da de unde să-l fi văzut, vai de mine? Azi l'am văzut întâia oară, Axenia mi l'a adus nu știu

de unde... pe diavolul ăsta afurisit... Dar de ce Doamne și-o fi pus ochii pe mine?"

La masă, când Pelagia servea mâncarea, toți o priveau în față și o tachinau cu birjarul. Ea roșea grozav și râdea în silă.

"Trebuie să fie foarte rușinos măritișul..." se gândi Grișa. "Strașnic de rușinos!"

Toate mâncările erau sărate, în tocană s'a găsit — era de neînțelec cum a ajuns acolo — o ureche dela o cizmă de iuf... At puii neprăjiți bine, tartariile și iar culmea... meru din măică Pelagiei; dar nimeni nu-i zise nici o vorbă de imputare, părea că toată lumea înțelege starea ei sufletească. O singură dată aruncă papa furios servetul și zise mamei:

"Ce plăcere poate să-ți faciție să măriți pe toată lumea! Ce te privește pe tine? Lasă să se mărite cu cine vrea!"

După masă apărură slujnicile și bucătărele vecinilor, și până seara târziu se auzi un șovăit ciudat în bucătărie. Cum au adalmecat ele pețitul, Dumnezeu știe! Când se trezi Grișa, pela miezul nopții, auzi cum vorbeau încet bucătăreasa cu doica în dosul perdelei. Doica vorbea convins gător, bucătăreasa însă plângea și râdea ca o nebună. Grișa adormi iar și în vis văzu că Pelagia e răpită de un pitic și de o vrăjitoare...

A doua zi se liniștiră lucrurile... Viața în bucătărie își urmă mersul ei obișnuit parcă birjarul nici n'ar fi fost pe lume... numai rareori își pune doica fișul cel nou, lua o nutră sărbătoreasă și pleca undeva pentru două ceasuri, desigur ca să vorbească cu cineva... Pelagia nu se mai întâlne cu birjarul, iar când i-au pomemnit odată de dânsul, plânse și strigă:

"De trei ori fie blestemat ca să nu-mi aduc aminte de dânsul! Pfu!"

Intr'o seară, pe când Pelagia și doica dumeau ceva de zor, veni mama în bucătărie și zise: "Poți să-l iei, te privește, dar să știi, Pelagio, că dânsul nu poate să stea aici... Știi bine că nu-mi place să șază nimeni în bucătărie... Va să zică ia seama... Și nici noptile n'ai să mi te pierzi pe-afară..."

"Acu Dumnezeu știe ce va mai da prin gând, conită!" scrâșni bucătăreasa... "Și de ce să mă dojinești pe mine din pricina lui? Fire-ar al dracului! S'a agățat de mine din seșin, fire-ar..."

Când se uită Grișa în bucătă-

rie, într'o zi de Duminecă, rămase mut de mirare. Bucătăria era plină de oameni. Erau acolo bucătărele din toată mahalaua, servitorul, doi vardišti, un căprar, copilul Filca... Filca acesta umblă de obicei prin spălătorie și se joacă cu câinii, acum însă era pieptănat, spălat și ținea în mână o iconiță nouă de metal.

In mână o floare în păr. De-a ea stătea birjarul.

"Ei mi se pare că e vremea să..." începu căprarul după o lungă tăcere.

Obrajii Pelagiei se îmbujorară și porni să plângă... Căprarul luă colacul de pe masă, se așeză lângă doică și începu să binecuvinteze perechea. Birjarul se apropie de căprar, căzu în genunchi înaintea lui și-i sărută mâna. Așisderea și cu Axenia. Pelagia îl imită mașinal și căzu deasemenea în genunchi. Înșfârșit ușa care dădea afară fu deschisă, în bucătărie năvăli o boare albă și toată lumea eși cu gălăgie în curte.

"Sărmana! Sărmana!" se gândi Grișa auzind bocetele Pelagiei. "Unde-o fi ducând-o? De ce nu-i ia apărarea papa și mama?"

După cumunic s'au auzit din bucătărie până noaptea târziu

cântece și glas de armonică. Mama se supără toată vremea că doica mirosea a rachiu și că din pricina nunții nu era nimeni să dea foc samovarului. Căreaculcă Grișa, încă n'af în bucătărie.

Birjarul pentru o în m'ăltumi măicuței și zise uitându-se aspru la Pelagia: "Conită, s'aveți grije de ea. Să fiți, vă rog, părinții ei. Și d-ta, Axenia Stepanovna, nu o lăsa de capul ei, ia seama să fie toate cum se cade... fără prostii... Apoi, conită, să-mi mai dai vre-o cinc ruble din simbria ei. Trebuie să cumpăr un ștreang nou".

O nouă enigmă pentru Grișa: Pelagia trăise până acuma slobodă, cum a vrut, fără să dea cuiva socoteală, deodată însă răsare tam-nesam un străin căruia cineva i-a dat dreptul să aibă grije de purtarea ei și să-și însusească avutul ei! — Grișa se posomorî adânc. Simți o dorință mare, pătimase să mângăe pe victima aceasta a nedreptății omenești. Căută mărul cel mai mare din cămară, se strecură în bucătărie, îl puse în mâna Pelagiei și fugi iar ca o săgaetă.

Trad.L. Rebreanu

Cel mai efitin

MAGAZIN DE MUZICA

■ „LA LIRA“ ■

București, Strada Colței No. 3

UN GRAMAFON

„Perfection“

Calitate garantată împreună cu 12 cântece pe 6 plăci „Inger“, sau „Beka“

cu prețul minim de LEI **50.-**

Comenzi însoțite de acout se efestuiază prompt
— Gratis Catalogul Special de Gramafona ne —

M U Z I C A

CLASICA ȘI MODERNA
IN ORI CE ARANJAMENT
ALBUME DE MUZICĂ
(LEGATE ELEGANT)
MUZICA DE CRĂCIUN

PIANE ȘI ORGI
Din cele mai renumite
fabrici.
INSTRUMENTE MUZICALE
CATALOGUE GRATIS

GRAMOFOANE
ȘI
GRAMOLE
PLACI ULTIMELE
NOUTĂTI

MAGAZINUL CONSERVATORULUI

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI No. 72. BUCUREȘTI.

Reclama e sufletul comerțului

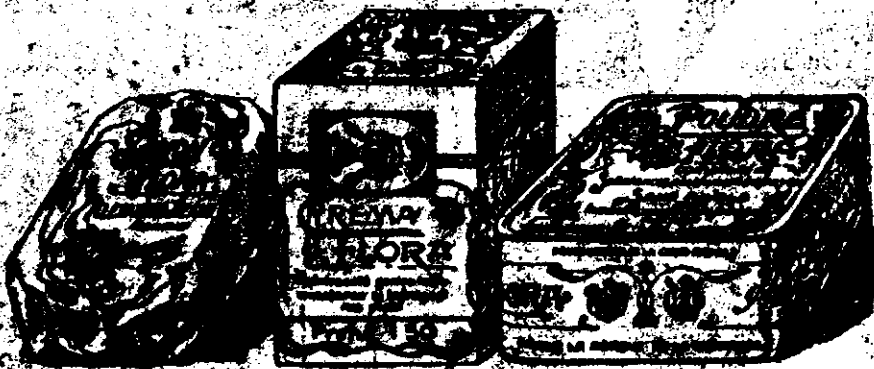
CREMA FLORA PUDRA SAPUN

PREPARATE DE
AL. ITEANU Farmacist, Furnizor Al Curții
Regale Române

Sunt recunoscute pentru înfrumusețarea obrazului
aceasta a dovedit-o în prilejul succesului obținut în aceste pre-
parate, cu toate că pe li ce trece se înseamnă noi articole similare.

Orice Public e rugat a reține că nevorabile dacă aceste preparate
sunt de în calitate mai mari, mai altfel decât în ambalajul original a-
mărit să Crema „FLORA” se vinde cu Lei 1.50; Pudra „FLORA” cu
0 h. 1 lei și 2 lei și Săpunul „FLORA” cu Lei 1.25.

Orice cremă care se vinde sub denumirea de „FLORA” în cutii ro-
tunde de lemn sau în cutii și borcane de porcelan, care nu sunt în fel ca
cele arătate aici și pe un preț mai mic de Lei 1.50 nu este adevărata
cremă „FLORA” ci o imitație.

Capilogen „FLORA”
Pomadă de păr

pentru îngrijirea rațională a părului.

Capilogen FLORA Sticla, mare Lei 3.25,
mică Lei 2.50. Pomada FLORA, borca-
nul mare Lei 2.50; mic 1.75

Pastă de dinți BUCOL
Apă de gură

Întrețin gura și dinții în cea mai perfectă
stare.

Pasta BUCOL Lei 1.25 — Apa de gură
BUCOL Lei 1.50

Săpun de Lapte de Crin
ei
Lapte de Crin
FLORA

Întărește pielea, îndalță gâtul și
coșii de pe obraz, netezesc unghiile
mâinilor. Laptele de crin FLORA
recomandă în special persoanelor
bișnuite a întrebuința cosmetică în
chide. Prețul: Lapte de crin Lei 2.
Săpun Lei 1.25

La nemulțumire se restituie costul pentru ori-care din aceste preparate. De
vânzare în drogueria, farmacia și galanterii
se caută depozitari în toate comunele rurale din țară pentru vânzarea preparatelor „FLORA”
în condițiuni foarte avantajoase: A se adresa depozitului general, L. LINDENBERG.
București, Strada Stelea No. 23